

РЕШЕНИЕ

№ 591

гр. Ямбол, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е.Г.А.В.

като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20222330101808 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба, предявена от „Фронтекс Интернешънъл” ЕАД с ЕИК *** против В. Л. И., с която се иска да се приеме за установено по отношение на ответника, че същия дължи на ищеца сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № *** г. по описа на ЯРС, а именно: сумата от 400,00 лв. главница, сумата от 13,52 лв. – договорна възнаградителна лихва за периода от 18.05.2018 г. до 17.06.2018 г., сумата от 78,20 лв. – лихва за забава за периода от 12.12.2019 г. до 28.03.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от 31.03.2022 г. до окончателното изплащане на вземането. В условията евентуалност се предявява осъдителен иск само за чистата стойност на кредита в размер на 400 лв. главница, в едно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на вземането и присъждане съдебно-деловодните разноски.

Твърди се в исковата молба, че на 18.05.2018 г. между ответника и праводателя на ищеца „Фератум България“ ЕООД бил сключен договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние, при спазване на условията на ЗПФУР и ЗЕДЕУУ. По силата на така сключения договор за заем на ответника са предоставени сумата от 400 лв., който бил изплатен по посочена банкова сметка от последния. Срока на действие на заема бил в размер на 30 дни считано от предоставяне на заема, като заемателя следвало да погаси задължението си с еднократно плащане на 17.06.2018 г. Също така била уговорена възнаградителна лихва, представляваща печалба на заемодателя в размер на 13,52 лв., при лихвен процент в размер на 3.38 %, фиксиран за целия срок на договора. На 18.05.2018 г. бил сключен договор за поръчителство, като „Фератум Банк“ Ltd се задължило като гарант да отговаря солидарно с ответника към праводателя на ищеца за задълженията по договора за заем. Ответника не изпълнил изцяло и в срок задължението си да изплати отпусната му главница, в едно с начислената договорна лихва, поради което кредитора поискал изпълнение от поръчителя. На 18.07.2018 г. поръчителя заплатил на кредитора в пълен размер изискуемото задължение на основание чл.146 ЗЗД и в стъпил в правата на

удовлетворения кредитор. С договор за цесия от 31.12.2018 г. поръчителя гарант прехвърлила вземанията си срещу ответника на „Пактум Кълекшънс“, което пък от своя страна с договор за цесия ги прехвърлило на ищцовото дружество, като същите били надлежно упълномощени да уведомят длъжника за прехвърлените вземания, като уведомлението в този смисъл било изпратено и връчено, съгласно уговорения в ГПК ред. С исковата молба е приложено уведомление по реда на чл.99 ЗЗД, за връчването на ответника по реда на чл.131 ГПК. Също така била начислена и лихва за забава.

Поради липсата на доброволно плащане от страна на ответника, ищецът подал за дължимите сумите заявление по реда на чл. 410 ГПК и било образувано ч.гр.д. № *** г. на ЯРС, по което съдът издал заповед за изпълнение срещу длъжника. С оглед на това, че заповедта за изпълнение е връчена по реда и условията на чл.47,ал.5 ГПК, на основание чл.415,ал.1,т.2 ГПК е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземането, поради което се предявява настоящият установителен иск. При условията на евентуалност, ако обективно съединените установителни искове били отхвърлени, поради недействителност на договора за предоставяне на финансови услуги, се предявява осъдителен иск за сумата от 400 лв., представляваща чистата стойност на кредита.

Иска се уважаване на иска, както и присъждане на разноски.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК, е постъпил писмен отговор от ответника, чрез назначения му от съда особен представител адв. К.- ЯАК. Предявения иск е оспорен по основание и размер, като се оспорва, че между ищеца и ответника имало валиден сключен договор, като се оспорва и факта, че ответника е надлежно уведомен за извършената цесия. Прави се възражение, че претендираното вземане е погасено по давност, като не било ясно дали ищеца претендира уговорена лихва съгласно погасителен план или такса за ползване на кредита, като същите също били погасени по давност. Счита се, че клаузите в приложения договор касаещи да плати и разходи в размер на 49.85 % била скрита договорена лихва по договора, като се нарушавал принципа на справедливост и се създавало условие за неоснователно обогатяване на ищеца в противоречие на закона и морала и на основание чл.26, ал.1 ЗЗД били нищожни. Прави се възражение за нищожност на договорни клаузи и се претендира съдът да ги обяви за нищожност на основание чл.26, ал.1 , пр.3 ЗЗД. Иска се задължаване на ответника да поясни какво същност претендира- такса за използване на кредита или договорна лихва и постановяване на решение ,с което исковете да бъдат отхвърлени в изцялост и присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. С депозирано писмено становище заявява, че поддържа исковете и моли за уважаването им.

В с.з. ответника се представлява от назначения му от съда особен представител и моли за отхвърляне на исковете, като неоснователни и недоказани.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че по заявление на ищеца е образувано ч.гр.д. № *** год. на ЯРС, по което съдът е издал заповед за изпълнение № *** г., с която е разпоредено ответника да заплати на ищеца посочените в заповедта суми. С оглед на това, че заповедта за изпълнение била връчена по реда и условията на чл.47,ал.5 ГПК, в едномесечния срок от уведомяването си за това заявителят е предявил настоящия иск по чл. 422 ГПК.

По делото е представен Договор № *** за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние, от който се установява, че на 18.05.2018 г., между "Фератум България" ЕООД, като заемодател и ответника В. Л. И., като заемател, е сключен договор, по силата на който ищцовото дружество се е задължило да предаде в собственост на ответника сумата в размер на 400,00 лв., със срок на кредита – 30 дни, считано от датата на превеждане на сумата, с падежна дата 17.6.2018 г., при лихвен процент (ГЛП) - 3, 38 % и

годишен процент на разходите (ГПР) - 49,85 %, а заемателя В. Л. И. е поел задължение да върне предоставената му в заем сума при договорените условия. На падежната дата ответникът следвало да върне сума в размер на 413,52 лева, представляваща сбор от следните суми: 400 лева - сума на отпуснатия заем и 13, 52 лв., представляващи лихва, при лихвен процент 3,38 %. Посочен е годишен процент на разходите от 49,85 %. В чл. 5 от договора е предвидено, че заемът се обезпечава с поръчителство от Ferratum Bank в полза на заемотателя. След сключване на договора за заем е сключен и договор за гаранция (поръчителство) между ответникът и Фератум банк Ltd, със седалище и адрес на управление М.. С договора за поръчителство Фератум банк Ltd в качеството на гарант поел задължение да обезпечи задълженията на ответника по Договор за предоставяне на финансови услуги(заеми) от разстояние № ***, със заемотател "Фератум България" ЕООД, с отпусната сума от 400 лв. и дата на плащане 17.06.2018 г. От своя страна ответникът в качеството на клиент по договора за гаранция се задължил да заплати такса, в размер и по начин, посочен в Общите условия към договора. Предвидено е, че ако клиента не изпълни задължението си да върне получения заем , задължението ще бъде изпълнено от гаранта, който след това има право да встъпи в правата на заемотателя.

След получаване на съобщението от кредитора, ответникът е избрал да получи сумата на каса в Изипей, видно от посоченото на л. 45, поради което съдът приема, че сумата е получена от ответника.

Ответникът не погасил кредита, поради което кредита бил заплатен в пълен размер от поръчителя. На основание чл.146 ЗЗД поръчителят встъпил в правата на кредитора, за което по делото е представено потвърждение, подписано от представители на "Фератум България" ЕООД и Фератум банк Ltd. От приложеното по делото уведомление, подписано от законните представители (л.48, които са придружени с превод и на български) се установява, че на 12.12.2019 г. между Фератум банк Ltd и "Пактум Кълекшънс" GmbH бил сключен договор, с който последното дружество придобило вземанията към ответника, състоящи се от 400 лева - главница, 13, 52 лева - лихва, 80 лева - такси, произтичащи от договор за кредит № ***, сключен между "Фератум България" ЕООД и ответника и 118, 48 лева гаранционни такси, произтичащи от договор между Фератум банк Ltd и ответника. На 31.12.2018 г. между "Пактум Кълекшънс" GmbH, в качеството на цедент и ищцовото дружество като цесионер е сключен договор за прехвърляне на вземания, с който са прехвърлени и вземанията към ответника. Ищецът е упълномощен от страна на "Фератум банк" и от "Пактум Кълекшънс" GmbH да уведоми длъжниците за прехвърлянето и за същото е изпратено уведомление до ответника, като няма данни същото да е изпратено и връчено.

Тъй като ответника не изпълнил задължението си по договора за заем, ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, по което било образувано ЧГД № *** г. по описа на Районен съд - Ямбол. Заявлението е уважено, но издадената заповед е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 ГПК, поради което и в изпълнение на разпореждане на заповедния съд, е предявен настоящия иск.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Така предявения иск съдът намира за допустим, т.к. е предявен от легитимна страна – заявител в заповедното производство, в предвидения от закона едномесечен срок от уведомяването на заявителя по реда на чл. 415 ГПК.

В настоящото производство в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване дължимостта на вземането си по оспорената заповед за изпълнение, а в тежест на ответника извършено плащане, респ. наличие на предпоставки за недължимост на сумата.

За да бъдат уважени предявените искове по чл.422, вр. с чл.415,ал.1 ГПК, вр.чл.6

ЗПФУР, вр. чл.240,ал.1 ЗЗД, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, наличието на посоченото облигационно правоотношение - сключен чрез средствата за комуникация от разстояние Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние № *** г., съобразно изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние - ЗПФУР (негов е доказателствената тежест да установи, че е предоставил информация на потребителя, съгласно чл.8 ЗПФУР, както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора), предаването на уговорената сума на ответника, уговорения падеж на договора, уговорките за заплащане на възнаградителна лихва, настъпването на изискуемостта на претенциите, както и да установи вземанията си по размер.

При установяването на фактическия състав на вземанията ответника следва да докаже, че задълженията са погасени.

Съгласно чл.6 ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече, т.е. не е необходимо едновременно им физическо присъствие (арг. чл.6, вр. § 1, т.2 ДР на ЗПФУР) - напр. електронни формуляри в интернет, разговори по телефон, кореспонденция по имейл и др. Съгласно чл.18,ал.1,т.1 и ал.2 ЗПФУР, доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя, като за доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно ЗПФУР, се прилага чл.293 ТЗ, а за електронните изявления – Законът за електронния документ и електронен подпис (с ДВ бр. 85/24.10.2017 г. е променено заглавието му на Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги). Нормата на чл.18,ал.5 ЗПФУР предвижда, че за договора за предоставяне на финансови услуги от разстояние се прилагат и чл.143-148 Закона за защита на потребителите.

В настоящия случай кореспонденцията между заемотателя и заемателя е била изцяло електронна, което не се оспорва от ответника, чрез назначения му особен представител. Електронното изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията, като негов автор е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител, а титуляр - лицето, от името на което е извършено електронното изявление – чл.2,ал.1, вр.чл.4 Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ).

Съгласно разпоредбата на чл.3,ал.1 ЗЕДЕУУ, вр.чл.3,т.35 Регламент (ЕС) № 910/2014 г. на Европейския парламент и на Съвета от 23.07.2014 г. "електронен документ" означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, включително в текстови запис, а съгласно чл.3,ал.2 ЗЕДЕУУ писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. За "електронен подпис" по смисъла на чл.13,ал.1 ЗЕДЕУУ, във вр. чл.3,т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014 г., се считат данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярът на електронния подпис използва, за да се подписва. Според нормата на чл.13,ал.4 ЗЕДЕУУ, правната сила на електронния подпис и на усъвършенствания електронен подпис е равностойна на тази на саморъчния подпис, когато това е уговорено между страните.

Разгледани по същество исковете са основателни, поради следното:

Предпоставките за уважаването на иск за установяване на подлежащо на изпълнение договорно задължение са две - на първо място да е налице облигационна връзка между страните и възникнало по силата на тази връзка задължение на съответната страна да престира парична сума, и на следващо да е налице неизпълнение на поетото от страната

задължение, при изправност на насрещната страна.

От приетите по делото писмени доказателства безспорно се установява, че между ответникът и "Фератум България" ЕООД има възникнало облигационно отношение въз основа на сключения между тях

Договор за предоставяне на финансови услуги(заеми) от разстояние № *** по реда на ЗПФУР, по силата на който "Фератум България" ЕООД предоставило на ответника кредит в размер 400, 00 лева. Заемодателят изпълнил задължението си по договора, изплащайки заемната сума на ответника чрез "Изипей" АД. Ответникът от своя страна не е изпълнил задължението си да върне ползвания заем ведно с уговорената лихва на договорената падежна дата. Сумите били заплатени на заемодателя от страна на Фератум банк Ltd въз основа на договор за поръчителство, а поради изплащането на тези суми Фератум банк Ltd встъпил в правата на кредитора по отношение на вземанията на ответника.

Вземането на Фератум банк Ltd по процесния договор за е надлежно прехвърлено на "Пактум Кълекшънс" GmbH чрез договор за цесия от 31.12.2018 г. Впоследствие на 12.12.2019 г. ищцовото дружество придобило същите вземания от "Пактум Кълекшънс" GmbH, въз основа на договор за прехвърляне на вземания. Неоснователно е възражението на ответника, че в договорите за цесия не става ясно какво точно се прехвърля. Прехвърляните вземания са подробно описани в Приложение № 1 към договора за цесия от 12.12.2019 г. Ищецът е упълномощен от цедентите по договорите за цесия да съобщи на длъжника за прехвърлените вземания, поради което следва да се приеме, че изпратеното от ищеца уведомление в тази насока, изхожда от цедента и отговаря на изискванията на чл.99, ал.4 ЗЗД. Не се спори между страните, че това уведомление не е получено от ответника, доколкото не са представени доказателства в тази насока. Следва обаче да се вземе предвид, че съобщение за извършената цесия е приложено към исковата молба и е получено от особения представител на ответника ведно с исковата молба и останалите и приложения. С Решение № 198 от 18.01.2019 г. по т.д. № 193/2018 г. на I Т. О. на ВКС е прието, че връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици, от което следва да се заключи, че особеният представител е овластен да приема материалноправни изявления от страна на кредитора. С оглед което следва да се приеме, че извършената цесия има действие за ответника и спрямо него именно ищеца е носител на изискуемите вземания по Договор за предоставяне на финансови услуги(заеми) от разстояние № ***, по реда на ЗПФУР.

Предвид посоченото съдът приема за неоснователни направените възражения от ответника, а приложеният договор отговаря на изискванията на ЗПК, като съдът не установи неравноправни клаузи.

Предвид изложеното предявеният установителен иск за сума в размер на 400 лева, представляваща непогасената главница по договора за заем от 18.05.2018 г. следва да се уважи, ведно и с дължимата договорна лихва, уговорена от страните в размер на 13,52 лв. Не се установява тези суми да са издължени от ответника.

Изчислена служебно от съда чрез общодостъпния калкулатор за законна лихва на електронната страница на НАП обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 12.12.2019 г. до 12.03.2022 г. (като се изключи периода от 13.03.2020 г. до 13.07.2020 г.) е 1 0,22 лв. и за периода от 14.07.2020 г. до 28.03.2022 г. е 69,22 лв. или общо 79,44 лв. , поради което доколкото ищеца претендира по-нисък размер на законната лихва предявеният иск следва да се уважи като основателен и доказан.

Предвид уважаването на установителните искове, съдът не дължи произнасяне по предявения в условията на евентуалност осъдителен иск.

Съдът по настоящото производство следва да се произнесе относно разноските, както по исковото, така и по заповедното производство съгласно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по т. дело № 4/2013 г. ОСГТК.

С оглед изхода на спора и претенцията на ищеца за присъждане на разноси, на осн.чл.78, ал.1 от ГПК ищецът има право на направените от него съдебно-деловодни разноси по заповедното производство в размер на 75,00 лв. , а по исковото – в размер на 425,00 лв., в т.ч. и за възнаграждение на юрисконсулт, което съдът определя в размер на 150 лева

Мотивиран от горното, Ямболският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. с чл.415 ГПК и чл.240 ЗЗД, чл.9 ЗПК, вр. чл.79 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД по отношение на В. Л. И. с ЕГН ***** и адрес гр.Я., ул. «***, че същия дължи на „Фронтекс Интернешънъл” ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, район Лозенец, ул. „Хенрик Ибсен“ № 15, ет. 6, следните суми за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № *** г. по описа на ЯРС, а именно: сумата от 400,00 лв. главница, сумата от 13,52 лв. – договорна възнаградителна лихва за периода от 18.05.2018 г. до 17.06.2018 г., сумата от 78,20 лв. – лихва за забава, от която 10,08 лв. за периода от 12.12.2019 г. до 12.03.2020 г. и сумата от 68,12 лв. за периода 14.07.2020 г. до 28.03.2022 г. , ведно със законната лихва върху главницата от 31.03.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА В. Л. И. с ЕГН *****, да заплати на „Фронтекс Интернешънъл” ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, район Лозенец, ул. „Хенрик Ибсен“ № 15, ет. 6, направените по ч.гр.д. № *** г. на ЯРС разноси в размер на 75,00 лв., както и направените в исковото производство разноси в размер на 425,00 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Ямболския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____